FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO
fremsat den 9. oktober 1990 *

Høje Domstol.

1. Jeg fremsætter her forslag til afgørelse i en sag, Kommissionen har anlagt mod Den Italienske Republik med påstand om, at det statueres, at denne medlemsstat har undladt at opfylde sin pligt til at meddele oplysninger i medfør af forskellige bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 3796/81 af 29. december 1981 om den fælles markedsordning for fiskerivarer [1] og Kommissionens forordninger til gennemførelse heraf, (EØF) nr. 3191/82, (EØF) nr. 1501/83, (EØF) nr. 3598/83 og (EØF) nr. 3599/83.

2. I de nævnte bestemmelser, hvis beskaffenhed og indhold er nærmere omtalt i retsmøderapporten, pålægges det medlemsstaterne mere eller mindre regelmæssigt at give Kommissionen oplysning om de af producentorganisationerne fastsatte tilbagetagelsespriser for forskellige slags fisk, de tilbagetagne mængder, noteringerne på de repræsentative engrosmarkeder eller i de repræsentative havne samt priserne franko grænsen på fisk fra tredjelande.

3. Den Italienske Republik har ikke bestridt Kommissionens anførsler om, at de oplysninger, Den Italienske Republik tilstiller Kommissionen, ikke opfylder fællesskabsbestemmelsernes krav, for så vidt angår indhold, form og tidspunkter for meddelelse af oplysninger.

4. Den har imidlertid gjort gældende, at de vanskeligheder, den er stødt på — og som den ikke er den eneste medlemsstat, der er stødt på — for at opfylde sine forpligtelser i så henseende, beror på, at de omhandlede fællesskabsbestemmelser stiller alt for store krav til at kunne anvendes i praksis, og at fiskerisektorens betydning i al fald på regionalt plan ikke kan begrunde etablering af en bekostelig infrastruktur i form af kontorfaciliteter, tjenestegrene eller procedurer. Kommissionens klagepunkter vedrører kun administrativt ubetydelige »mangler«, der ikke kan anses for overtrædelser af EØF-Traktaten og derfor fastslås ved en dom i medfør af Traktatens artikel 169.

5. Det må i den forbindelse for det første bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt forskellige administrative pligter, der ved fællesskabsforordningerne er pålagt medlemsstaterne, giver anledning til for store omkostninger, når henses til de fordele, der kan forventes ved opfyldelsen af dem, må drøftes og afgøres i Rådet og i de forvaltningskomitéer, der er indført ved de fælles markedsordninger. Gyldigheden af de af Kommissionen påberåbte bestemmelser er ikke anfægtet i sagen, hvorfor Domstolen på sin side kun kan tage bestemmelsernes indhold til efterretning og eventuelt fastslå, at de er tilsidesat.

6. Desuden levner Traktaten, som Kommissionen korrekt har anført i replikken, ikke

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT L 379, s. 1.

plads for en »de minimis«-teori, på grundlag af hvilken der kan etableres en sondring mellem bestemmelser, hvis tilsidesættelse konstituerer et traktatbrud og bestemmelser, som, som følge af deres begrænsede betydning, ikke kan give anledning til en traktatbrudssag i medfør af Traktatens artikel 169.

7. Derfor må efter min mening også i nærværende sammenhæng Domstolens faste praksis lægges til grund; herefter kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser i frister i henhold til fællesskabsbestemmelser ikke overholdes [2]. Domstolen har i en dom for nylig stadfæstet denne praksis i anledning af en tilsvarende argumentation (dom af 14. juni 1990, Kommissionen mod Den Italienske Republik, sag C-48/89, Sml. s. I-2425), idet sagsøgte i denne sag ligesom i den foreliggende havde påberåbt sig forskellige vanskeligheder ved gennemførelsen af en retsakt, med hvilken der pålagdes den en pligt til at meddele Kommissionen visse oplysninger. Denne dom stadfæster Domstolens tidligere praksis, hvorefter

»vanskeligheder ved gennemførelsen, der forekommer på stadiet for en fællesskabsretsakts gennemførelse, kan ikke danne grundlag for en medlemsstats ensidige undladelse af at opfylde sine forpligtelser«.

8. Den Italienske Republik har desuden anført, at de i sagen omhandlede traktatbrud har en ren formel karakter og ikke konkret har været til skade for en god gennemførelse af den fælles markedsordning.

9. Imidlertid fremgår det indiskutabelt af Domstolens praksis, at undladelsen af at efterleve fællesskabsbestemmelserne i og for sig udgør et traktatbrud, og at et anbringende om, at en sådan undladelse ikke har haft negative følger, derfor ikke kan tillægges betydning. Domstolen har således gentagne gange fastslået, at den omstændighed, at en fællesskabsretsstridig lovgivning kun anvendes sjældent, og at traktatbruddet derfor konkret kun har ringe betydning, ikke kan bringe overtrædelsen ud af verden [3].

10. Af Domstolens praksis følger desuden, at en medlemsstat ikke som begrundelse for ikke at overholde forpligtelserne i henhold til et direktiv om harmonisering kan påberåbe sig, at den manglende gennemførelse af dette direktiv ikke har haft skadelige virkninger på det fælles markeds funktion [4].

11. Kommissionen har i al fald anført, at mangelen på tilstrækkelige statistiske oplysninger i realiteten tidligere havde givet problemer både med fastsættelsen af orienteringspriserne og med iværksættelsen af beskyttelsesklausulen i tilfælde, hvor Italien havde anmodet om, at denne måtte finde anvendelse.

2 — Se eksempelvis dom af 3.10.1984, Kommissionen mod Den Italienske Republik (sag 254/83, Sml. s. 3395).

3 — Jf. navnlig dom af 21.6.1988, Kommissionen mod Den Italienske Republik, præmis 11 (sag 257/86, Sml. s. 3249).

4 — Dom af 11.4.1978, Kommissionen mod Kongeriget Nederlandene (sag 95/77, Sml. s. 863).

Forslag til afgørelse

12. Jeg skal herefter foreslå Domstolen at statuere, at Den Italienske Republik — ved at undlade at træffe foranstaltninger som omhandlet i artikel 9, stk. 4, artikel 11, stk. 1, artikel 15, stk. 2, artikel 17, stk. 2, og artikel 21, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 3796/81, artikel 2 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3191/82, artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1501/83, artiklerne 1, 3 og 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3598/83, og artikel 3 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3599/83 — har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til disse bestemmelser. Følgelig bør Den Italienske Republik pålægges at betale sagens omkostninger.